

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa F. B.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
o odszkodowanie i uchylenie kary porządkowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15
stycznia 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt VII Pa 144/23,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej kary porządkowej,**
- 2. odmawia przyjęcia w pozostałym zakresie skargi kasacyjnej,**
- 3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

ł.n

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z 22 kwietnia 2024 r., oddalił apelację F. B. od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 27 września 2023 r., w przedmiocie żądania odszkodowania i uchylenia kary porządkowej.

W sprawie ustalono, że F. B. zatrudniony był w pozwanej spółce na stanowisku doradcy klienta w sklepach R. w P.. W dniu 11 marca 2022 r. pozwana spółka rozwiązała umowę o pracę z powodem bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez niego obowiązków pracowniczych, polegającego na nieprzestrzeganiu obowiązującego u pracodawcy regulaminu pracy, wewnętrznych procedur oraz niestosowaniu się do poleceń przełożonych. Pozwana wskazała, że 23 lutego 2022 r., nakazała powodowi zastosowanie się do regulacji wewnątrzzakładowych, to jest do stosowania maseczki zakrywającej usta i nos, udostępnionej przez pracodawcę. Powód odmawiał zastosowania się do wewnętrznych regulacji i korzystania z maseczki udostępnionej przez pracodawcę. Nałożono na niego karę nagany, jednak powód dalej odmawiał noszenia maseczki na terenie sklepu. Zachowanie powoda stanowiło naruszenie art. 5. regulaminu pracy.

Sąd Okręgowy uznał, że pracodawca zachował wymogi formalne rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 30 § 3 i 4 k.p., w związku z art. 52 § 2 i 3 k.p.). Również rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia, w ocenie Sądu Okręgowego, nie było sprzeczne z prawem. Zdaniem Sądu drugiej instancji, nie zostały także naruszone przepisy art. 108 § 1 k.p. i art. 109 k.p., związane z zastosowaniem kary nagany.

Skargę kasacyjną w imieniu powoda wniósł pełnomocnik, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na jej oczywistą zasadność. W uzasadnieniu skarżący wskazał na rażące naruszenie przez Sąd Okręgowy prawa procesowego i brak rzeczowego odniesienia się do części podniesionych w apelacji zarzutów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik pozwanej wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że skarga kasacyjna od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie

jest niedopuszczalna (bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia) w sprawach dotyczących kar porządkowych, świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych oraz o deputaty lub ich ekwiwalent (art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c.). Przedmiotem rozpoznania Sądu Okręgowego były dwa roszczenia zgłoszone przez powoda, w tym roszczenie o uchylenie kary porządkowej. Roszczenie to zostało oddalone wyrokiem Sądu pierwszej instancji, a orzeczeniem Sądu drugiej instancji oddalono apelację powoda skierowaną przeciwko całości wyroku Sądu pierwszej instancji. Powód objął skargą kasacyjną całość wyroku Sądu drugiej instancji, a więc również część dotyczącą uchylenia kary porządkowej. Skarga powoda skierowana przeciwko orzeczeniu Sądu Okręgowego w tej części jest niedopuszczalna i podlegała w tym zakresie odrzuceniu przez Sąd drugiej instancji na mocy art. 398⁶ § 2 k.p.c. Skoro Sąd Okręgowy tego nie dokonał, to zaszła konieczność orzeczenia w tym przedmiocie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 398⁶ § 3 k.p.c. Oceny tej zmienia fakt, że skarżący sam dostrzega przeszkodę do rozpoznania skargi w zakresie uchylenia kary porządkowej. Ingerencja w ten przedmiot sporu (rozstrzygający rzecz co do istoty sprawy) nie może być badana przez Sąd Najwyższy pod żadnym pozorem, na wór na przykład niezaskarżalnych postanowień sądu drugiej instancji przez odwołanie się do art. 380 k.p.c.

W pozostałej części skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Jeśli chodzi o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, to zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa, skarga jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna od razu, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, LEX nr 55417 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, LEX nr 80459). Oczywiste naruszenie prawa jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia

wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzucił rażące naruszenie przez Sąd Okręgowy prawa procesowego, nie wskazał przy tym o jakie przepisy chodzi, można jedynie wnioskować z podstaw skargi kasacyjnej i uzasadnienia wniosku, że chodzi o art. 378 k.p.c.

W ocenie Sądu Najwyższego, w sprawie nie doszło do rażącego naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., co miałyby świadczyć o oczywistości skargi kasacyjnej. Wymaga zauważenia, że użyte w art. 378 § 1 k.p.c. sformułowanie, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę „w granicach apelacji”, oznacza w szczególności, iż sąd odwoławczy dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebranym w pierwszej instancji (art. 381 i art. 382 k.p.c.) i kontroluje prawidłowość postępowania przed sądem pierwszej instancji (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., zasada prawna, III CZP 49/07, LEX nr 341125).

Sąd drugiej instancji podzielił w całości ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji i odniósł się do tych zarzutów apelacyjnych, które miały istotne znaczenie dla wyniku sprawy.

W judykaturze przyjmuje się, że jeżeli sąd drugiej instancji w pełni podziela ocenę dowodów, której dokonał sąd pierwszej instancji, to nie ma obowiązku ponownego przytaczania w uzasadnieniu wydanego orzeczenia przyczyn, dla których określonym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. W takim wypadku wystarczy zdecydowane stwierdzenie, że podziela argumentację zamieszczoną w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, w którym poszczególne dowody zostały wyczerpująco omówione i traktuje ustalenia pierwszoinstancyjne jako własne. Nie ma również przeszkód, by sąd drugiej instancji odwołał się także do oceny prawnej sądu pierwszej instancji, jeżeli w pełni ją podziela i uznaje za wyczerpującą (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lipca 2012 r., I CSK 72/12, LEX nr 1215604, wyrok Sądu Najwyższego z 11 września 2014 r., II PK 284/13, LEX nr 1590288). Sąd Najwyższy uznaje także, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c., obowiązku rozpoznania sprawy w granicach

apelacji nie wynika oczywiście konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (wyroki Sądu Najwyższego: z 24 lipca 2009 r., I PK 38/09, LEX nr 523541, 24 marca 2010 r., V CSK 296/09, LEX nr 585906, 26 kwietnia 2012 r., III CSK 300/11, LEX nr 1218530, z 4 września 2014 r., II CSK 478/13, LEX nr 1545029).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że był wystarczający do jej rozpoznania i nie wymagał uzupełnienia. Poddając kontroli postanowienie Sądu Rejonowego z 6 września 2023 r., w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych Sąd drugiej instancji uznał je za prawidłowe, czego konsekwencją było nieuwzględnienie wniosku apelacyjnego o przeprowadzenie dowodów z zeznań wskazanych tam świadków.

Nie ma również racji skarżący, że Sąd Okręgowy nie odniósł się do zarzutu naruszenia art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Rzecz w tym, że Sąd Okręgowy wyjaśnił kwestię podstawy prawnej wprowadzenia nakazu zakrywania ust i nosa maseczką nie po myśli skarżącego, co nie oznacza nie rozpoznania tego zarzutu. W konsekwencji przyjąć należy, że skarżący nie wykazał, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, bowiem i sam wyrok nie może być potraktowany za oczywiście niesprawiedliwy w kontekście poczynionych ustaleń w sprawie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach orzekł z mocy art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

r.g.

